

El papa Francesc, una superestrella al documental de Wim Wenders

'Lazzaro felice' i 'Un assumpte de família' completen la jornada de Canes

SALVADOR LLOPART
Canes
Enviat especial

Hi ha dies consagrats a l'esperança, com ahir. Amb un gran protagonista absent: el papa Francesc, estrella del documental *El papa Francisco: Un hombre de palabra*. Una llarga conversa amb el Papa mirant a càmera –dirigida per Wim Wenders–, amb el contrapunt de la seva acció pastoral.

Però, en lloc seu, en lloc del Papa, arriba Llätzer, el Ressuscitat, metafòric protagonista del film *Lazzaro felice*, d'Alice Rohrer, amb Alba Rohrer, la germana de la directora, com a protagonista, i també Sergi López. Una mirada –entre màgica i eixelebrada– a les conseqüències que la vida tecnològica, en trànsit

des del camp somiat fins a la ciutat cruel, té per a un grup de persones, una comunitat apartada del temps, italiana fins al moll de l'os. Intemporal també.

Amb una primera part màgica que parla d'un poble perdut en la nit dels temps, per la maldat d'una comtessa, que els té enganxats després de generacions i generacions d'aïllament. I una segona part, vint o trenta anys després, quan retrobem aquella comunitat als marges de la gran ciutat. El nexa és en Llätzer, el Ressuscitat, que viatja en el temps, malgrat que no se sap ben bé per què. L'encant del film s'imposa al seu missatge, i deixa un regust de bones intencions...

També deixa un regust edificant aquest documental de Wenders sobre el Sant Pare en què temes polèmics, com l'homosexualitat i la pederàstia dins l'Església, capten l'atenció del

Wim Wenders i la seva dona, Donata, van assistir al festival diumenge

públic. Wim Wenders s'acosta amb la càmera, plena de respecte i d'amor, a la figura del Papa. Una mena d'imatge de sant Francesc, per al director alemany, que es mostra davant la càmera en els seus múltiples viatges, consolant els malalts i els desheretats, parlant de pau i d'amor. Però també de comprensió i de perdó amb els poderosos de la Terra.

Francesc parla amb eloqüència del costat humà, en aquest cas, més que del costat diví. Del patiment, que només s'entén, diu, en el marc de la llibertat que Déu ha donat a l'home. I reivindica

l'humor, remei infal·lible fins i tot per entendre Déu, diu. A part d'una breu filmació del jesuïta que va ser l'argentí Jorge Mario Bergoglio als anys noranta, Wenders s'oblida de l'home que hi ha sota la mitra papal, i per tant de la vida anterior de Francesc a la seva elecció com a Sant Pare. L'Argentina, i la història de Bergoglio allà –diuen que complexa–, queda oblidada.

El papa Francisco: Un hombre de palabra, de Wenders, és una hagiografia, en el millor sentit de la paraula. Una oportunitat per escoltar el Sant Pare, que parla

principalment en castellà. També en italià. Un home que transmet bondat i intel·ligència. Sobretot que transmet el que vol dir d'una manera clara. Murs? "I ara: bastir ponts", diu Francesc. Homosexualitat? "Qui soc jo per jutjar?". Canvi climàtic: "El gran desastre de la humanitat". Pederàstia a l'Església: "Tolerància zero".

"Em sap greu que el protagonista no hagi pogut venir", diu de broma Wenders, abans de començar la projecció d'aquest documental, que, més que documental, és un púlpit privilegiat. "Jesús –diu Francesc– no està en una Església que xifra la seva esperança en la riquesa, la tempta-

Wenders proporciona al Papa l'oportunitat de parlar de temes polèmics, com la pederàstia a l'Església

ció dels cristians". I l'eloqüència de Francesc s'imposa a qualsevol prevenció.

El japonès Hirokazu Koreeda, d'altra banda, continua, a *Un assumpte de família*, amb els seus temes de família, com en bona part de les pel·lícules anteriors. Aquí ho fa amb una convicció i un gust que el col·loca entre els preferits. La família feta d'amor. La veritable família és la que tries.

La d'ahir va ser, sens dubte, una jornada edificant, que avui canvia amb l'arribada de Lars von Trier. ●

GABARRÓ ADVOCATS -HERÈNCIES-

PUBLICITAT

Herències

Si no hi ha acord, podem anar a judici

El present i el futur passen per l'especialització, fins i tot dins de la pròpia especialització. Raquel Franco Manjón dirigeix el Departament de Dret Processal de GABARRÓ ADVOCATS -HERÈNCIES-, representant la màxima especialització en procediments successoris.

Existeixen despatxos que només porten assumptes d'herències.

Gabarró Advocats -Herències- està especialitzat en herències. I el Departament de Dret Processal està especialitzat en judicis successoris, és a dir, quan s'ha d'anar al Jutjat per interposar demanda o per contestar-la, en els casos que el client ja ha estat demandat.

El judici pot ser la solució.

Molts clients pensen que un plet serà llarg i costós. Però, generat el problema, moltes vegades només se solucionarà anant als Jutjats, com és el cas de dos germans que en morir la mare (que ja era vídua), han de repartir la seva herència, integrada per un pis que ocupa un d'ells, que es nega a abandonar-lo i que tampoc vol pagar al seu germà la part que li correspon. De no fer res, la situació s'eternitzaria. Però amb la demanda, se soluciona.

Raquel Franco Manjón, advocada especialitzada en dret processal successori

FOTO: MARISSA GRACIA

El cost de diners i de temps és relatiu.

En quant al cost econòmic, depèn del cas, però de vegades serà l'única forma de solucionar la situació i, per tant, el temps i el cost emprat hauran valgut la pena; entre d'altres raons, perquè ja es podrà fer líquid el rebut en herència. Quan abans es demandi, abans es tindrà la solució, ja sigui per via de sentència, ja sigui perquè s'assoleix un acord, el que al despatx prioritzen en tots els casos, abans

i durant el procés judicial. Al final cada persona ho valora segons les seves necessitats personals, emocionals i també econòmiques, és clar. I és important saber que si el judici es guanya amb imposició de costes al contrari, qui perd haurà de pagar els costos d'advocat, procurador i pèrit d'ambdues parts.

Els judicis successoris més habituals.

La divisió judicial d'herències i les recla-

macions de l'legítimes són els casos més coneguts i habituals.

Però són cada vegada més freqüents la impugnació de desheretaments per injustos, com és el cas d'un jove que el seu pare havia desheretat per ser homosexual. El seu germà –que era l'únic hereu del pare–, no volia donar-li res. Així que van anar al jutjat i, al final, un jutge li va reconèixer el dret a cobrar el que per l'legítima li corresponia.

També estan augmentant els casos en els quals algú s'aprofita d'una persona gran o susceptible de ser incapaç per fer-los canviar el seu testament, i se sol·licita judicialment la nul·litat d'aquests testaments.

Altres assumptes també tenen com a finalitat el cobrament de drets successoris. El cas d'un fill el pare del qual no el va reconèixer en vida i, a la seva defunció, coneixent que ha deixat una important herència, vol cobrar el que per llei li correspon. En aquest cas, abans de reclamar l'herència o la l'legítima –segons correspongui–, també serà necessari interposar una demanda de filiació perquè es reconegui la paternitat del difunt.

La casuística és molt variada, mai hi ha dos casos iguals. Per això és imprescindible conèixer bé la llei de successions i la del procediment judicial per poder plantejar correctament cada cas.

GABARRÓ
ADVOCATS
HERÈNCIES

www.gabarroadvocats.com
Tel. 934 582 053